

THÔNGIỆP CỦA THẦN PAN

The Findhorn Garden kể lại thí nghiệm của sự hợp tác giữa thiên thần với loài người, tại bờ biển cát đá phía đông Scotland từ năm 1962. Với sự chỉ dẫn của thiên thần và tinh linh, một nhóm người tình nguyện đã biến bờ biển cát đá thành khu vườn xanh tươi trĩu nặng trái cây và hoa cỏ muôn sắc. Findhorn trở thành biểu tượng cho sự hợp tác giữa hai loài lúc ban đầu, và sau này là trung tâm cho một lối sống nhắm đến việc mở mang tâm thức hòa hợp với thiên nhiên. Các nhân vật tiên phong của vườn Findhorn ghi lại đây kinh nghiệm kỳ thú của họ, và xin mời bạn đọc bước vào cảnh sống mà trong tương lai không còn là điều ngạc nhiên hay hiếm hoi nữa.

Roc O. Crombie là một trong những thành viên ban đầu của vườn Findhorn. Ông kể:

Tôi gặp gỡ tinh linh lần đầu tại vườn bách thảo ở Edinburgh, Scotland vào tháng 3, 1966. Khu vườn này rất rộng có nhiều loại cây, bụi cỏ, hoa và là nơi ưa thích của tôi trong nhiều năm qua. Tuy ở thành thị gần như cả đời nhưng tôi ưa thích thiên nhiên và nhất là thấy rất gần gũi với cây to. Một buổi chiều nọ tôi đi thơ thẩn trong khu vườn có hoa xen kẽ với đá và những nơi ưa chuộng khác, cuối cùng tôi đi dọc theo một lối vòng quanh phía bắc của Inverleith House mà ngày nay là nhà triển lãm nghệ thuật hiện đại của Edinburgh. Tôi băng qua một khoảng cỏ để tới ngồi dưới một cây trần bí to. Khi ngồi xuống tôi có thể tựa lưng và vai vào thân cây và thấy rằng về một mặt nào đó mình đồng hóa với cây này, tôi cảm nhận được sự di động của nhựa trong thân cây, cũng như ngay cả mức tăng trưởng hết sức chậm của rễ. Rõ ràng là mức cảm thức và nỗi mong chờ trở nên nhạy bén hơn, tôi thấy mình hết sức tỉnh thức và đầy năng lực.

Đột nhiên tôi thấy một hình dạng nhảy múa quanh cái cây cách xa khoảng 7 tới 8 thước, và đó là hình dạng xinh đẹp cao khoảng gần một thước. Tôi kinh ngạc thấy rằng nó là hình dạng trong chuyện thần thoại Hy Lạp, nửa người nửa thú. Sinh vật có cằm nhọn, tai nhọn và trán có hai sừng nhỏ. Đôi chân xương xẩu có móng và da màu mật ong. Tôi kinh ngạc ngẩn chú và không tin ở mắt mình. Có một thoáng tôi nghĩ biết đâu chú là một cậu bé mặc quần áo giả dạng trong một vở kịch ở trường. Nhưng không được, có một cái gì đó nơi chú nhỏ khiến chú nhất định không phải là người. Thấy chú có phải là do tôi mê sảng chăng? Lúc đó có một hai người đang đi dạo trong vườn. Tôi nhìn họ rồi quay trở lại sinh vật xinh đẹp này. Chú vẫn còn đó và có vẻ chắc nịch, sống thực như mấy người kia, và như một cậu bé 9, 10 tuổi. Tôi ráng hết sức phân tích kinh nghiệm này và tìm cách giải thích hiện tượng. Bỗng tôi tỉnh lại và tự hỏi mình đang làm gì vậy. Đây là một kinh nghiệm lạ lùng và tuyệt diệu, tại sao tôi không chấp nhận nó, coi coi chuyện gì sẽ xảy ra rồi về sau phân tích không được ư? Tôi bắt đầu quan sát chú nhỏ một cách thích thú khi chú đi vòng quanh một thân cây khác.

Chú nhảy dần tới chỗ tôi đang ngồi, đứng nhìn tôi một lát rồi ngồi xuống khoanh chân trước mặt tôi. Tôi nhìn chú. Coi chú rất thật. Tôi nghiêng người tới trước và nói.

- Mạnh giỏi.

Chú nhỏ đứng bật dậy, kinh ngạc và ngó tôi đăm đăm.

- Ông thấy được tôi à?

- Được chứ.

- Tôi không tin, loài người không thấy được tôi.

- Có mà, vài người chúng tôi thấy được mấy chú.

- Thế thì trông tôi ra sao ?

Tôi tả chú nhỏ như tôi thấy. Vẫn còn vẻ lạ lùng, chú bắt đầu nhảy thành những vòng nhỏ.

- Tôi đang làm gì đây ?

Tôi bảo chú, chú ngưng nhảy và nói.

- Đúng là ông thấy được tôi.

Chú nhảy tới bên cạnh tôi, ngồi xuống rồi quay sang tôi, ngược mặt lên và nói.

- Sao loài người ngu ngốc quá vậy ?

Có thể tôi đã nhân cách hóa chú nhỏ này về vài khía cạnh nào đó. Tôi ý thức là mình không nhìn chú bằng nhãn quan thông thường, tuy hể tôi nhắm mắt thì không thấy chú nữa, và lẽ đương nhiên việc liên lạc giữa hai chúng tôi xảy ra ở cõi trí hay thần giao cách cảm bằng việc truyền đạt tư tưởng, có lẽ qua hình ảnh và biểu tượng đi vào tiềm thức của tôi và dịch thành chữ bằng tâm thức. Dầu vậy tôi không thể nói chắc là tôi đang nói thành lời với chú hay chỉ nói thầm trong trí. (Bây giờ mỗi khi gặp sinh vật như vậy thì tôi nói bình thường thành lời). Ở đây tôi ghi chuyện dưới hình thức đối thoại vì đó là cái tôi thấy trong trí. Tôi biết là trong trường hợp như thế này luôn luôn có việc là cái trí có thể nhuộm màu sự kiện, nhưng vốn là một khoa học gia tôi áp dụng phương pháp quan sát khách quan và phân tích, tôi cố gắng tường thuật lại cuộc thí nghiệm và kinh nghiệm tới mức chính xác hết sức của nó.

Trở lại câu hỏi của chú là tại sao con người lại ngu ngốc, tôi hỏi chú là chúng ta ngu ngốc ra sao, chú đáp là về nhiều phương diện lắm. Chẳng hạn những lớp da kỳ lạ hay lớp bao phủ người họ, cái mà thỉnh thoảng họ có thể cởi ra đó ? Sao loài người không để thân hình tự nhiên như chú vậy ? Tôi mới giải thích lớp da đó gọi là quần áo, và chúng ta mặc nó để bảo vệ, để giữ cho ấm, và bởi loài người cho rằng không mặc quần áo là không được. Điều sau chót này chú nhỏ không hiểu nên tôi không nói thêm. Hai chúng tôi nói chuyện về nhà cửa, đối với chú xe hơi giống như cái hộp có gắn bánh mà con người ngồi bên trong phóng đó đây, có khi đâm sầm vào nhau. Chú muốn biết đó có phải là trò chơi hay không.

Chú nhỏ bảo mình sống trong vườn Bách thảo. Điều này chỉ đúng một phần thôi, vì chú cũng là cư dân của một cảnh giới khác nữa. Công việc của chú là giúp cây lớn mạnh, chú cũng bảo tôi hay rằng nhiều tinh linh không còn quan tâm đến người nữa vì chúng cảm thấy là loài người không còn tin vào thế giới thiên thần, mà cũng không muốn có tinh linh hay thiên thần. Chú nói.

- Nếu loài người của ông cho là họ có thể sống mà không cần đến tinh linh chúng tôi thì cứ làm thử đi !

- Nhưng có một số người tin là có tinh linh và muốn được loài này giúp đỡ, thí dụ như tôi đây.

Điều kỳ diệu tôi nhận thấy trong cuộc gặp gỡ này là cảm xúc có bạn, tôi cảm thấy hòa hợp tuyệt vời với sinh vật bé nhỏ lạ lùng ngồi cạnh bên tôi, có một mối liên lạc đang xảy ra giữa hai chúng tôi mà không cần nói thành lời. Chúng tôi ngồi cạnh bên nhau im lặng một lúc, rồi cuối cùng tôi đứng dậy và bảo phải về nhà.

- Khi nào ông trở lại đây thì gọi tôi, tôi sẽ đến với ông.

Chú bảo tên chú là Kurmos. Tôi hỏi chú có muốn đến thăm tôi.

- Có chứ, nếu ông mời tôi.

- Vâng, tôi xin mời. Tôi rất vui nếu chú đến nhà chơi với tôi.

- Ông tin tôi thật à ?

- Cố nhiên.

- Và ông có thích chúng tôi không ?

- Có chứ, tôi rất yêu quý tinh linh. Tôi nói thật tuy rằng chú nhỏ là tinh linh đầu tiên mà tôi thực sự thấy được.

- Vậy tôi đi bây giờ với ông.

Trên đường trong thành phố Edinburgh về nhà, tôi thích thú nghĩ rằng nếu người chung quanh thấy được chú nhỏ vui vẻ, ngộ nghĩnh này như tôi thấy được chú thì nó sẽ gây ra xáo động như thế nào. Tới nhà chúng tôi đi vào, tôi có khá nhiều sách và hai phòng chính trong nhà có đầy kệ sách quanh tường. Kurmos tỏ ra thích thú lắm. Sách là gì, và tại sao có nhiều quá vậy ? Tôi giải thích với chú là sách chứa dữ kiện, ý tưởng, ước đoán và lý thuyết, chuyện thật ngày xưa, chuyện tác giả tưởng tượng v.v. tất cả những điều này được viết ra, in thành sách để người khác có thể đọc. Chú nhỏ phê bình.

- Tại sao vậy ? Ông có thể có được tất cả sự hiểu biết muốn có bằng cách chỉ cần muốn có nó là đủ.

Tôi bảo chú là nhân loại lúc này chưa thể làm chuyện lý thú đó, chúng ta phải nhờ người khác hay nhờ sách mới có được dữ kiện và hiểu biết.

Hai chúng tôi lại ngồi yên lặng một lúc lâu, hết sức hòa hợp. Xong chú nhỏ đứng dậy, đã tới giờ chú phải trở về vườn Bách thảo. Cửa phòng đang mở và chú đi ra phòng ngoài. Tôi đi theo và có lẽ vì chú trông chắc nịch như người thật, tôi mở cửa ra cầu thang, chú đi ngang qua mặt tôi rồi nhẹ nhàng chạy xuống thang lầu. Tới nấc thang chót, chú tan loãng đi.

Đây là kinh nghiệm thật kinh ngạc, một kinh nghiệm mà tôi chắc chắn là tôi không thể nào tưởng tượng ra. Óc tưởng tượng của tôi chỉ làm việc ở cảnh thực tế chứ không nghiêng về cái gì mơ hồ xa xôi. Và tại sao là một sinh vật nửa người nửa thú ? Cái đó làm tôi thắc mắc. Đã bao năm rồi tôi chưa đọc huyền thoại Hy Lạp.

Lần kế khi ra vườn Bách thảo tôi gọi chú nhỏ như chú đã dặn, và lập tức chú xuất hiện ngay bên cạnh. Chúng tôi lại ngồi yên lặng với nhau. Tuy tôi biết rằng nơi chú có sự phối hợp giữa sự hiểu biết minh mông, chín chắn cộng với sự thơ ngây của đứa trẻ, nhưng tôi không muốn hỏi han gì, sự hòa hợp tuyệt diệu và tình bạn là đủ rồi. Linh tính bảo tôi rằng điều gì thích hợp cho tôi để biết về chú sẽ được đưa ra vào đúng lúc. Khi đó tôi không biết rằng những cuộc gặp gỡ với Kurmos như thế này sẽ dẫn tôi đến một cái khác càng lạ lùng hơn, xảy ra hơn một tháng sau, vào cuối tháng tư.

Một buổi tối tôi đi thăm bạn ở phía nam của Edinburgh, lúc đó đã hơn 11 giờ đêm và tôi đang trên đường về nhà. Đường vắng không có mấy ai, và tôi nghĩ thành phố thật yên lành biết bao vào lúc đó. Tôi đi dọc theo đường Princes là đường chính trong thành phố. Lúc quẹo sang đường nằm dọc theo viện bảo tàng quốc gia, tôi bước vào một bầu không khí lạ lùng. Tôi chưa bao giờ gặp cái gì giống như thế này. Tuy khó mà có thể diễn tả, tôi có thể nói rằng nó giống như tôi không có quần áo trên người, và bước đi giống như trong vật chất có đậm đặc hơn không khí nhưng không đậm đặc bằng nước. Tôi có thể cảm thấy chất này chạm vào người, nó cho ra cảm giác ấm áp, gây gây như cảm giác trộn lẫn giữa việc bị tê chân và bị điện giật. Đi kèm với nó là tâm thức nâng cao và cùng cảm giác mong chờ như tôi đã có tại vườn Bách thảo trước lúc gặp Kurmos.

Rồi tôi thấy là mình không đi một mình. Có một hình dạng cao hơn tôi đang đi bên cạnh tôi. Đó là sinh vật nửa người nửa thú, tỏa ra một uy lực bùng bùng. Tôi ngó lại. Chắc chắn đây đâu phải là chú nhỏ tôi quen bỗng dưng hóa cao lớn chứ ? Sinh vật quay sang ngó tôi.

- Nào, ông không sợ ta à ?

- Không.

- Tại sao không ? Loài người ai cũng sợ ta cả.

- Tôi không cảm thấy ngài có điều gì xấu xa cả. Tôi không thấy có lý do gì để ngài muốn làm hại tôi. Tôi không thấy sợ.

- Ông biết ta là ai không ?

Lúc đó tôi biết.

- Ngài là thần Pan. (Thần Pan là chúa rừng trong thần thoại Hy Lạp)

- Vậy đúng ra ông phải sợ. Chữ 'panic' của loài người bắt nguồn từ nỗi sợ hãi do sự có mặt của ta.

- Không phải lúc nào cũng vậy đâu. Tôi không sợ.

- Ông giải thích được không ?

- Có lẽ vì tôi thấy thân cận với sinh vật của rừng, với tinh linh, tiên nữ.

- Ông tin có tinh linh ư ?

- Vâng.

- Ông có yêu quý chúng không ?

- Có chứ.

- Như thế ông có yêu quý ta chăng ?

- Sao lại không ?

- Ông có yêu quý ta chăng ?

- Có.

Ngài nhìn tôi với nụ cười lạ lùng và mắt ánh lên một vẻ lấp lánh. Mắt ngài sâu, có màu nâu huyền bí.

- Ông biết rằng cố nhiên ta là quý dữ chứ ? Ông vừa bảo là ông yêu quý đó.

- Không, ngài không phải là quý dữ. Ngài là lâm thần. Nơi ngài không có gì là ác độc cả. Ngài là thần Pan.

- Không phải giáo hội thiên chúa lúc ban sơ đã coi ta là quý dữ à ? Hãy nhìn chân có móng của ta, đôi chân xương xẩu và sừng trên trán đây.

- Giáo hội đã biến tất cả thần thánh trong thiên nhiên thành quý dữ cả.

- Làm vậy thì có phải là giáo hội đã sai lầm không ?

- Giáo hội làm vậy với hậu ý tốt theo quan điểm của họ, nhưng làm vậy là sai. Thần thánh trong dân gian không nhất thiết phải là quý dữ.

Chúng tôi băng ngang qua đường Princes và queo góc. Ngài quay sang tôi nói.

- Ta ngửi mùi ra sao ?

Từ khi có ngài đi bên cạnh tôi cảm thấy một mùi tuyệt diệu của rừng thông, lá ẩm ướt, đất mới xới và hương thơm của hoa đồng cỏ nội. Tôi tả cho ngài hay.

- Thế ta không có mùi hôi như con dê ư ?

- Không, ngài không có vậy. Có mùi thoảng như mùi xạ hương, như lông mèo mạnh khỏe, dễ chịu lắm,

gân giống như mùi nhang. Ngài có còn vẫn xem mình là quỷ dữ không ?

- Ta muốn biết ông nghĩ gì về ta. Điều đó quan trọng.

- Sao vậy ?

- Có lý do.

- Ngài không cho tôi được biết sao ?

- Chưa phải lúc này. Mai kia ông sẽ rõ.

Chúng tôi tiếp tục đi. Pan bước rất sát cạnh tôi. Tôi cảm thấy thật sự có đụng chạm.

- Ông không ngại nếu ta đụng vào người ông chứ ?

- Không.

- Ông thật sự không thấy ghê tởm hay sợ à ?

- Không thấy chút nào cả.

- Tuyệt lắm.

Tôi không thể hiểu tại sao ngài lại nhất định muốn thấy có dấu hiệu là tôi sợ. Tôi không dám nói là mình can đảm, có nhiều chuyện làm tôi hờn vía lên mây nhưng không biết vì sao tôi không thấy sợ vị này. Kính nể thì có đối với quyền uy của ngài, nhưng không sợ hãi, ngược lại tôi chỉ thấy thương yêu. Tôi hỏi cây sáo mà dân gian thường truyền tụng thần Pan hay thổi, và họa sĩ hay vẽ trong tay ngài đâu rồi. Ngài mỉm cười.

- Có đây, ông biết chứ.

Và ngài đưa tay ra, trong lòng bàn tay có cây sáo. Ngài thổi lên một khúc nhạc lạ. Tôi đã nghe trong rừng khi trước và từ hôm gặp ngài, tôi nghe nó lại nhiều lần, nhưng nó mơ hồ quá nên tôi không nhớ được. Khi chúng tôi đi cửa nhà, ngài biến mất. Tuy vậy tôi có cảm tưởng mạnh mẽ là ngài vẫn còn ở cạnh tôi khi bước vào nhà.

Hồi còn nhỏ tôi tin tưởng nồng nhiệt vào tiên nữ, ưa thích chuyện thần thoại Hy Lạp, thần thánh trong đó rất gần gũi với tôi, nhưng khi đi học niềm tin thay thế bằng óc tò mò muốn biết tại sao sự vật lại xảy ra như nó đã xảy ra, và tôi mê mải chú tâm vào vật lý và hóa học. Tới lúc hơn ba mươi tuổi, bệnh tim phát nặng và tôi được khuyên tới ở nơi yên tĩnh. Trong mười năm tôi sống ở vùng quê tương đối cô lập, theo đuổi chuyện tôi ưa thích là khoa học và văn học, cùng phát triển mối liên lạc mật thiết với thiên nhiên. Dù có thích thú đối với chuyện huyền bí, tôi không biết là thiên nhiên có tinh linh trong suốt thời gian tôi ở đó. Chắc chắn tôi gạt ngay không tin là có tiên nữ (fairies), chú lùn (gnome, elf), coi đó mê tín dị đoan, sản phẩm của óc tưởng tượng. Thật vậy, ngay cả sau khi gặp thần Pan và tiếp xúc với thế giới của tinh linh, tôi trải qua những lúc nghi ngờ sự hiện hữu của chúng, có vẻ như trọn câu chuyện chỉ là huyền tưởng, do tiềm thức của tôi phóng chiếu ra. Về sau tôi ý thức là thế giới tinh linh đã tự biểu lộ cho tôi thấy vì một lý do đặc biệt.

Vì tôi có thể đáp ứng với ngài mà không sợ hãi, thần Pan có thể liên lạc với tôi và dùng tôi làm trung gian giữa con người và thiên nhiên. Chuyện không làm cho tôi trở nên quan trọng, tôi chỉ là vận cụ cho công việc này. Nét thiết yếu trong việc hòa giải này là cái nhận thức về bản chất thật của thần Pan. Ngài là đáng cao cả, là thần của trọn thế giới tinh linh cũng như của loài vật, cây cỏ và kim loại. Ngài không muốn có một hình dạng vật chất nào, nhưng nếu người ta muốn thì ngài đòi hỏi rằng tây phương nhìn ngài theo như truyền thuyết Hy Lạp mô tả, là nửa người nửa thú. Điều rất quan trọng là tuy ngài có thể lấy hình dạng đó, ngài không phải là một vị giới hạn vào một chỗ. Chữ Pan có nghĩa 'khắp nơi, liên, tất cả'. Pan là năng lực phổ quát, năng lực vũ trụ thấy được trong khắp thế giới thiên nhiên. Ngài có thể xuất hiện ở nhiều chỗ vào cùng lúc, và chúng ta không nên

nghĩ là ngài chỉ trụ trong một khu rừng hay ngọn đồi nào đó mà thôi.

Có lẽ biết về hình thể của thần Pan và tinh linh sẽ giúp ta hiểu về việc làm của họ. Trạng thái chính của họ có thể gọi là thể ánh sáng, đó là một xoáy năng lực chuyển động luôn luôn, mơ hồ như sương khói mà chói sáng có khi đủ màu nhưng không trộn lẫn với nhau mà tách biệt như màu sắc cầu vồng, có khi một màu. Thể đổi màu không ngừng và thường khi được bao phủ bằng nhiều đường cong mảnh màu vàng chói nhưng cũng có thể có màu khác. Các màu có vẻ như tuôn chảy giống chất lỏng trong ống, tạo thành hình dạng hết sức mỹ lệ. Những thể ánh sáng này thay đổi từ màu phấn tiên (pastel) sang màu chói, đậm. Màu nào cũng đẹp, trong trẻo, rực rỡ, chói lọi từ bên trong. Ta có thể xem đó là những xoáy năng lực, nhưng là năng lực có óc thông minh, và người ta có thể tiếp xúc với những thể ánh sáng này.

Dẫu vậy tinh linh không thể làm việc trong cây cỏ bằng những thể thanh như trên, mà dùng năng lực của thiên thần truyền qua chúng tạo nên thể sinh lực cho mỗi cây theo khuôn mẫu sẵn có. Cây tăng trưởng và phát triển bên trong thể sinh lực này, và để làm phần việc của mình tinh linh cũng phải khoác lấy thể sinh lực. Nói riêng về cây, bởi chúng cũng có thể sinh lực, con người cần phải cẩn trọng khi can thiệp vào sự tăng trưởng tự nhiên của cây. Do việc tìm cách thay đổi hình thể bằng phương pháp nhân tạo và đôi khi bằng vũ lực, người ta có thể đi sai so với khuôn mẫu thiên nhiên, làm cho cây sợ hãi và đau đớn, ngoài ra nó còn có thể mang lại việc thiếu hòa hợp trong thể sinh lực của cây, gây thêm khó chịu và lo lắng cho cây.

Thay vì dùng lực để mang lại thay đổi trong cây, tốt hơn con người nên hỏi xin tinh linh thực hiện điều ấy bằng cách biến đổi thể sinh lực. Tinh linh sẽ làm việc ấy nếu thay đổi như vậy là chuyện hợp lý và là để giúp đỡ cho nhân loại chứ không phải chỉ vì tiện lợi (như ý muốn gây giống trái cà chua vuông cho tiện đóng hộp carton). Vào lúc này hoạt động của tinh linh bị giới hạn, vì quan niệm chung không tin vào quyền lực của chúng và ngay cả không tin vào sự hiện hữu của sinh vật.

Vào tháng 9-1966 tôi có dịp gặp thần Pan và cuộc gặp gỡ này làm tôi hiểu sâu hơn hình thể và bản chất của ngài. Tôi đi dự một khóa học tại Attingham Park, trước khi ra về tôi bỗng cảm thấy nên đi tới khu gọi là The Mile Walk trong vườn rộng và xinh đẹp của Attingham. Tôi đi theo con đường cho tới lối tắt bộ mang tên Rhododendron Walk được xem là chỗ có thần lực mạnh. Tại cổng vào là một cây thông lớn có ghế ở gốc cây. Tôi ngồi đó một lát thưởng thức cảnh đẹp rồi đứng dậy vào lối tắt bộ. Khi bước vào tôi cảm thấy năng lực bùng bùng và tâm thức chột rộng mở. Màu sắc và hình dạng trở nên đầy ý nghĩa hơn. Tôi ý thức từng cái lá trong lùm cây, bụi cỏ, từng cọng cỏ trên lối mòn hiển hiện thật rõ ràng. Làm như thực tại vật chất trở thành thực hơn lúc thường, và ảnh hưởng ba chiều đo mà chúng ta quen thuộc trở nên rắn chắc hơn. Gần như không sao diễn tả được kinh nghiệm như vậy bằng lời, tôi có ấn tượng về thực tại trọn vẹn, và tất cả những gì nằm trong nó và vượt qua ngoài nó được cảm thấy ngay tức khắc. Người ta có một cảm giác sâu sắc rằng mình là một với thiên nhiên hoàn toàn, cùng lúc cũng là một với Thiêng Liêng, và cảm giác ấy sinh ra nỗi hân hoan tột cùng lẫn niềm kính trọng rất mực, có chen lẫn với ngạc nhiên.

Tôi cảm thấy thần Pan đi bên cạnh và có một mối dây mạnh mẽ nối kết giữa tôi với ngài. Ngài bước ra sau tôi rồi bước vào người tôi khiến chúng tôi trở thành là một, và tôi nhìn sự vật chung quanh bằng con mắt của ngài. Cùng lúc ấy, một phần của tôi - phần ghi nhận, quan sát - đứng qua bên. Kinh nghiệm đó không phải là bị vong linh nhập vào, mà là sự đồng hóa, hòa hợp. Giây phút ngài bước vào người tôi khu vườn trở nên bùng sống với vạn vật, có tinh linh, tiên nữ, elf, gnome, chú lùn quá đỗi nhiều không kể hết được. Chúng có kích thước thay đổi từ vật bé tí vài ly như tôi thấy bay tụ đông đảo quanh bụi nấm, đến những chú elf xinh đẹp cao hơn một thước. Một số nhảy múa quanh tôi thành vòng, tất cả đều hân hoan đón chào và đầy vui thú. Tinh linh yêu thích và sung sướng với công việc của chúng, và bây giờ điều này bằng sự bay nhảy chuyển động.

Tôi có cảm tưởng như mình ở ngoài không gian và thời gian. Mọi việc đều xảy ra trong hiện tại ngay bây giờ. Người ta không sao mô tả được cảm tưởng này ngoại trừ việc tả lại ấn tượng mờ nhạt, nhưng tôi muốn nhấn mạnh cảm giác hân hoan và vui sướng. Lòng vào đó là cảm giác bình an, mãn nguyện và đầy nét tinh thần.

Đi tới một khu đất trống ở cuối lối Rhododendron Walk có một cây sồi to lớn, tôi quay lại và trở về lối cũ. Nay trong tay tôi có cây sáo của thần Pan, tôi bắt đầu nhảy múa và thổi sáo theo điệu mà tôi nghe thần Pan đã thổi. Bao nhiêu chim chóc hạ lại, điệu hát của chúng hòa vào âm nhạc của sáo hết sức tuyệt vời. Trọn tất cả sinh vật đều tỏ ra năng động, một số vừa làm việc vừa nhảy múa. Khi tới gần chỗ mà kinh nghiệm này đã khởi đầu, tâm thức đang nâng cao bắt đầu giảm dần, thần Pan rút lui để tôi thành là tôi trở lại. Tôi ngừng nhảy múa mà bước đi như cũ. Cây sáo cũng biến mất.

Sự thay đổi từ nỗi hân hoan tuyệt diệu sang kinh nghiệm thực tế thường ngày không mang lại thất vọng, cái mà tôi kinh nghiệm vẫn còn đó, nó vẫn luôn luôn có đó vì nó là một phần của thực tại chân thật. Chỉ vì ngũ quan nặng nề và thói quen sống trong đời vật chất mà thôi, như mộng du, nên chúng ta không ý thức về mỹ lệ tuyệt vời của sự sống quanh chúng ta. Cố nhiên ý thức được điều này luôn luôn hẳn không có lợi, nó sẽ quá mạnh làm ta không thể làm tròn công chuyện hằng ngày của mình, nhưng chúng ta có thể cảm nhận khung cảnh chung quanh nhiều hơn mà không cần đi xa giống vậy.

Tới cuối con đường và đến gần cây thông to lớn, tôi bắt đầu bước chậm rãi mà như thế lại hay, vì có một cậu bé đang ngồi gần đó. Nếu vào tuổi của tôi (lúc này ông Crombie 65 tuổi) mà vừa đi vừa nhảy thổi cây sáo vô hình, thì ít nhất một trong hai người chúng tôi sẽ lấy làm kinh ngạc, không nên.

Tôi thường thắc mắc về điều gì xảy ra sau những kinh nghiệm với tâm thức được nâng cao như vừa kể, cho phép nhìn thoáng chốc vào thực tại đích thực, và cho riêng tôi thì tôi muốn biết làm sao tôi có khả năng thấy được tinh linh. Chắc chắn tôi không hỏi xin để được vậy. Một buổi chiều cuối tháng 6-72 tôi vào vườn bách thảo, hôm đó là ngày trước ngày thu phân 21-6 là thời điểm rất quan trọng đối với tinh linh. Ngay khi vừa bước vào vườn, tôi thấy ngay nó vô cùng sống động với biết bao sinh vật, những chú elf cao từ 1m - 1,2m đi đằng trước tôi, đây sự vui mừng hơn hỉ, và những chú lùn (gnome) chạy lăng quăng đó đây như quẩn vào chân tôi. Chú lùn Kurmos từ bụi cây bước ra chào hỏi vui vẻ và chạy đi nhảy nhót giữa bầy elf. Tôi tiếp tục đi tới một băng ghế trống, Kurmos nhìn theo rồi đi lại ngồi cạnh tôi. Tôi nói.

- Cảnh này làm tôi nhớ lại hồi mới gặp chú hỏ tại sao con người lại khờ dại quá.

Kurmos ngược mặt lên nhìn tôi.

- Bọn tôi thấy cách cư xử của người đời lúc ngộ nghĩnh, nhưng thường khi nó phá hoại, tàn nhẫn và ghê sợ, ít nhất thì bọn tôi thấy vậy. Bọn tôi tìm cách hiểu con người nhưng không dễ, chúng tôi biết có người yêu thiên nhiên yêu khu vườn này, chắc chắn họ sẽ yêu quý bọn tôi nếu có thể thấy được chúng tôi. Cảm tình ấy làm bọn tôi rất sung sướng và đến gần với họ, tuy rằng họ không thể thấy chúng tôi. Tại sao ông có thể thấy bọn tôi rõ ràng vậy ?

- Tôi chắc tôi là người có đặc ân, một trong những người được chọn để làm gạch nối với thế giới thần tiên, giúp tái lập dây liên hệ từ xưa giữa con người với tinh linh.

Thần Pan khi ấy xuất hiện đứng đối diện với chúng tôi và bảo:

- Ông được chọn vì ông thích hợp cho công việc này. Khi nào mà sự hòa hợp giữa phàm ngã và chân ngã đạt tới mức nào đó thì tự nhiên ông thấy được chúng ta. Phàm ngã của ông và thân xác vật chất đã được huấn luyện trong nhiều năm dài mới đạt tới mức ấy. Do cấu tạo các thể của ông và do công việc ông phải làm, ông thấy được ta, các tinh linh, như là một phần của thế giới vật chất. Đây không phải là sự tưởng tượng của ông mà

là thực tại trong vũ trụ khi tới đúng lúc được lộ cho ông rõ.

- Ngài có thể giải thích cơ chế được chăng, tôi chắc nó không phải chỉ do việc mắt trần được nhạy cảm hơn mà thôi.

- Nó là sự phối hợp giữa điều ấy với nhãn khác cao hơn, có được nhờ mở rộng tâm thức.

- Tôi hiểu rồi, nhưng tôi không thể tự mình kiểm soát được sự việc, chẳng hạn tôi không thể muốn thấy tinh linh và thấy được ngay sinh vật dù ráng hết sức.

- Ông thấy được là do chúng ta muốn, khi đó là lúc thích hợp để ông có được nhãn quan cao vừa nói, hay có một tinh linh muốn thành hữu hình đối với ông.

- Chuyện xảy ra như thế nào ?

- Hãy thử tưởng tượng một rạp hát có sân khấu rộng, và sân khấu tối không có ánh đèn. Trên sân khấu đông người tới lui nhưng ông không thấy được họ vì bóng tối, ở đây là các thể của ông thiếu nhạy cảm. Bây giờ có một tia sáng nhỏ chiếu thẳng vào một người trên sân khấu và người đó lập tức trở thành hữu hình, ai đứng ngoài thấy ngay được họ. Cũng y vậy, ánh sáng có thể chiếu vào một nhóm hay trọn sân khấu. Ánh sáng đó tượng trưng cho khả năng được nâng cao, hóa nhạy hơn của ông.

- Ngài giải thích rõ lắm, và có phải là ánh sáng này được điều khiển từ bên phía của thiên thần chăng ?

- Chính thế.

- Thành ra tôi không thể chọn tinh linh mà tôi muốn thấy, hay chọn khi nào muốn gặp. Nhưng tôi cảm biết thế giới thần tiên và có thể liên lạc với sinh vật trong thế giới ấy.

- Dĩ nhiên rồi, ông có thể làm điều ấy bất cứ khi nào, tuy ông chỉ có thể thấy chúng ta trong những lúc đặc biệt. Ngay khi vừa nghĩ đến thiên thần hay sinh vật nào, thí dụ như tinh linh cây, là ông lập tức tiếp xúc được với chúng. Ông có thể hay không thể cảm biết sự hồi đáp tùy theo mức nhạy cảm của ông khi đó, nhưng gần như chắc chắn là có sự hồi đáp.

- Ai cũng có thể tiếp xúc được hay sao ?

- Phải, ai cũng làm được và điều quan trọng là người ta nên biết như thế. Việc tiếp xúc một chiều luôn luôn có (tức cảm tình dành cho thiên thần và tinh linh), nhưng muốn cảm nhận sự hồi đáp thì cần huấn luyện hay ít nhất cần thực tập. Cảm nhận rất tinh tế và dễ bị mất, bị hụt.

- Có nhiều người thành tâm và thực tình muốn chia sẻ kinh nghiệm của tôi, họ thường hỏi làm sao để thấy được tinh linh.

- Ông nên khuyên rằng một ngày nào đó họ không chừng sẽ thấy được thế giới thần tiên, nếu lòng tin đủ mạnh. Đừng gắng sức quá, nó sẽ tới bất thình lình vào lúc không ngờ nhất, và không nên nghĩ rằng gặp gỡ tinh linh là chuyện giết thì giờ khi có nửa tiếng đồng hồ trống không biết làm gì. Ta thấy quá nhiều khi con người có thái độ trịch thượng, xem thường đối với tinh linh, đó là chuyện rất tệ, còn tệ hơn là không tin có tinh linh. Nhưng đối với ai thực tâm tò mò về thế giới thần tiên và ao ước muốn thấy thiên thần, tinh linh, thì ước muốn đó không có gì là sai cả, chỉ có điều họ ít khi thấy được vì ráng quá sức.

Mà có lẽ đó là điều hay vì họ không ý thức là sự việc sẽ nguy hiểm như thế nào nếu lòng ao ước được thỏa mãn quá sớm, trước khi các thể hay tâm thức của họ được chuẩn bị và có điều kiện để tiếp nhận kinh nghiệm này, và đã tới sự mở rộng tâm thức nào đó. Nhiều người tin có tinh linh và yêu thương chúng có thể cảm nhận được sinh vật, tiếp xúc và đôi khi có thể thấy chúng trong phút chốc. Với người như vậy tinh linh sẽ luôn luôn hợp tác

khi được kêu gọi, có nghĩa người ta chỉ cần hỏi xin trợ giúp. Ai cũng có thể có cái ý thức đơn giản ấy nếu họ muốn, còn việc tiếp xúc hoàn toàn thì phải do phía thiên thần quyết định một khi có lời yêu cầu.

Hiển nhiên cần phải có sự hòa giải giữa người và tinh linh để trái đất sống còn được vào lúc này, vì điều ấy thần Pan phải tìm cách tiếp xúc trực tiếp, và tôi thấy rằng lý do chính mà tôi liên lạc được với tinh linh là để đóng góp vào công việc của vườn Findhorn. Chuyện thiết yếu cho tương lai con người là niềm tin vào thế giới thần tiên và thần Pan được tái lập, và có ý thức đúng đắn về sinh hoạt của loài. Có lần thần Pan bảo rằng tuy ngài chọn tôi nhưng thực ra chính tôi đã khởi đầu việc tiếp xúc. Tôi rất tò mò muốn biết ngài nói như vậy nghĩa là sao, và tới mùa thu năm 1974, tôi tin mình tìm được câu trả lời.

Trước đây khá lâu trong một vùng gần thị trấn miền biển Rosemarkie ở bắc Scotland, có một chỗ thơ mộng gọi là Vườn Tiên (Fairy Glen). Năm 1903 lúc sắp tới sinh nhật bốn tuổi, ba mẹ mang tôi đến nơi này. Tôi còn giữ ký ức sống động về một thác nước nhỏ với hai ngọn suối, những bậc thang bằng đất, cái cầu bắc ngang qua con suối, và trên hết thấy là một giếng ước với đáy giếng nhiều sỏi nằm dưới một tảng đá de ra. Năm 1974 tôi với bạn trở lại thăm chỗ ấy, chúng tôi thấy giếng ước đã bị lấp kín hoàn toàn, nhưng thác nước đổ tung toé xuống hồ đá vẫn còn đó. Hôm ấy trời quang đãng trong xanh, chúng tôi ngồi nhìn nước rơi và thưởng thức cảnh vật.

Thình lình ba chú lùn gnome nhỏ hiện ra trên một tảng đá phẳng trước mặt tôi.

- Chà, bạn lớn bọn đó chớ, một chú lên tiếng.

- Chú nói sao ?

- Bọn tôi còn nhớ có một cậu bé tới đây hồi lâu lắm kìa, chú thứ hai bảo.

- Đó là bạn hồi còn nhỏ, bạn có mừng là lời ước khi xưa giờ được thực hiện không ? chú thứ ba hỏi.

- Lời ước gì ?

- Bạn không nhớ là đã thả một đồng xu vào giếng ước, và ước rằng bạn có thể thấy được tiên nữ và nói chuyện với chúng sao ? Chú gnome thứ nhất kể.

- Và bọt nước từ mấy hòn cuội ở đáy giếng trồi lên, có nghĩa lời ước của bạn sẽ thành. Chú thứ hai nói thêm.

Chắc chắn tôi đã thả một đồng xu vào giếng ước và khấn thầm trong bụng. Tôi không biết rõ là có ước ao giống như ba chú gnome cho hay, nhưng rất có thể ba chú nói đúng, vì khi ấy tôi tin là có tiên nữ, cũng như bây giờ tôi tin trở lại. Thế nên có lẽ đó là cái khởi đầu và tại sao tôi lại được gặp tinh linh. Với ai ước ao muốn thấy và nói chuyện với tinh linh, dù bạn có thả đồng xu vào giếng ước hay không, bạn nên nhớ là tôi phải mất 63 năm mới đạt được ước nguyện của mình, thế nên bạn đừng mất hy vọng. Người ta phải tin vào tinh linh một cách thành thật và hoàn toàn, biết quý chuộng chúng và tạ ơn cùng bày tỏ tình thương đối với việc làm của chúng. Cho dù con người có hành động làm hại thiên nhiên, thế giới thần tiên luôn vui lòng trợ lực con người nếu chúng ta làm bạn với chúng, tìm kiếm và hỏi xin được giúp đỡ, biến trái đất thành nơi đẹp đẽ tốt lành.

ROC CROMBIE

(The Findhorn Garden)

by The Findhorn Community.